

1787.
Juli.

twee kinderen van drie of vier jaaren naar mij toe, streefde dezelveu, en gaf elk een stuk nankin van rozenkleur, in mijn zak medegenomen. De levendigste voldoening was te lezen op het gelaat en in de houding van het geheele huisgezin; en ik hield mij verzekerd, dat zij dit geschenk geweigerd zouden hebben, indien ik het regtstreeks aan hun gegeven had. De man trad de hut uit, keerde spoedig te rug met zijnen schoonsten hond, en verzocht mij dien aan te nemen. Ik weigerde zulks, hem tevens trachtende te beduiden, dat die hond voor hem van grootere nuttigheid was, dan voor mij: doch hij drong 'er op aan, en bemerkende, dat het zonder uitwerking bleef, deed hij de twee kinderen, die het nankin van mij ontfangen hadden, naderen, en de kleine handjes op den hond gelegd hebbende, gaf hij mij daar door te verstaan, dat ik geen geschenk van zijne kinderen behoorde te weigeren. Zulk eene verregaande kieschheid in zeden kan geen plaats hebben, dan bij een zeer beschaafd Volk. Het schijnt mij toe, dat de beschaafdheid van een Volk, het welk geen vee heeft, en geen landbouw kent, niet wel verder gaan